

Udgaar i Allinge-Sandvig.
Gudhjem, Østerlars, Hasle
Ølsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgever:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 253 | Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø. Forretningsann. 8 | Fredag den 17. Juni | Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret senest 2 Dage før Bladet udgaar. | 1932

Fortsat fra forrige Nr.
Kvinder.

Ved **Viola Plüm.**

— 0 —
Manden rykkede uroligt frem og tilbage. De trøstende Ord og Nærheden af dette saa foragtede kvindelige Væsen var ham tilsyneladende lidt ubehageligt.

„Du skal ikke sige „lille Onkel“ til mig hele Tiden,“ mente han.

„Ja, lo hun, „men hvad hedder Du da?“

„Dmitrij — og Du?“

„Marfa“.

„Hm, et kønt Navn“.

„Ja, men Dmitrij er heller ikke slet. Jeg vilde ganske vist hellere kalde Dig Mitja, fordi Du er saadan en rar Fyr“.

„Saa gør det dog“, røg det ud af ham til hans egen Forbauselse.

Hun lo. „Tja, og bagefter kaster Du mig fra det kørende Tog, ikke sandt?“

„Aah, Vrøvl. Jeg hader ganske vist Kvinder, men, jeg tror, mere saadan i al Almindelighed, der maa da ogsaa være Undtagelser.“

„Og saadan en Undtagelse mener Du, at jeg er?“

Dmitrij huskede sit Had.

„Det har jeg ikke sagt. Hold din Mund nu, jeg er i Tjeneste“.

Hun tav. Tara-ta-tat, tara-ta-tat sang Hjulene, og Vinden hylede i lange Toner. Tuut-tut lød det fra Lokomotivet

Dmitrij rejste sig tungt og drejede Bremsen. Et overdøvende Hvin skar gennem Natten og gav Genlyd i Fyrreskovene. Og han drejede Bremsen tilbage. — Han stod et Øjeblik ubesluttsom, saa sagde han barsk: „Rejs Dig, Du fryser jo“. Og da Marfa ikke rørte sig, „naa saa kom da, Du kan sætte Dig ned paa min Pels. Men bild Dig ikke ind, at jeg gør det for din Skyld. Jeg kan bare ikke taale at se nogen fryse“.

„Nej, det ved jeg, Du er min lille gode gamle Onkel!“

„Fanden tage ved din „lille Onkel“, skreg Dmitrij. „Lille gamle Onkel“ abede han efter, „hvorfors ikke straks „lille Bedstefar!“ Er jeg maaske ikke ung? Er jeg ikke ugift, og har jeg ikke en god Husstand og en god Løn, he, maaske? — Det vil sige“, sluttede han, „det kommer ikke Dig ved“. Han lagde sin Pelsfrakke paa Bænken, saadan at Marfa ogsaa kunde krybe ind i den. Tause kørte de saadan gennem Natten. Han mærkede den behagelige uvante Varme, der strømmede ham i Møde fra hendes unge Legeme. Den steg ham til Hovedet, hvor den blev til en Følelse af Kraft og Trang til at beskytte Mon hun ikke var sulten? Besværligt fik han hentet et Æble ud af sin Trøjelomme.

Hun tog det. „Tak, Mitja“.

Han følte en glad Følelse strømme igennem sig ved disse Ord, der ansporede ham til videre Gav-

mildhed. Han aabnede sin Madkasse og gav hende af sit Forraad. Dmitrij følte sig saa vel som aldrig før. Han lagde næsten som i Tanker den højre Arm om hendes Skulder, hvad hun tilsyneladende ikke havde noget imod, og trykkede hende ind til sig.

„Saadan en Lykke,“ tænkte han hele Tiden, ak, hvorfor har jeg ikke truffet hende før, hvorfor har jeg ikke truffet hende før, hun er saa fortrolig som en Due, ja, hvis jeg kunde faa hende til Kone, saa kunde jeg næsten faa Lyst og Mod til at forsøge engang til.

„Mitja, sagde Marfa, har Du en Papyrus til din Marfa?“

„Nej,“ vilde han sige, for han havde kun den ene, men, „ja gerne,“ sagde han, for havde hun ikke sagt „din Marfa?“

Da han tændte hende Cigaretten, saa han hende saa længe i Øjnene, at han med en Ed maatte kaste Tændstikken fra sig.

„Oh,“ sagde Marfa beklagende og pustede ømt paa de forbrændte Fingre. Som Tak trykkede Dmitrij et let Kys paa hendes Pande, hvorpaa Marfa sukkede dybt og lænede sig ind til ham.

Lokomotivet manede igen Dmitrij til hans Tjeneste. Uvilligt rejste han sig for at betjene Bremsen. Og da han igen vilde sætte sig, fandt han sin Plads optaget. Marfa havde hyllet sig ind i hele Pelsen og laa med Benene trukket sammen paa Bænken. Og Dmitrij maatte indrømme, at de var kønne. Hun lod som om hun sov.

„Naa, De,“ raabte han leende, „gør Plads for din Mitja.“

Hun blinkede ind i Lygten, som Dmitrij havde hængt paa Væggen, og sagde bedende: „gaa, Mitja, kære, lad mig sove et Øjeblik, jeg er blevet saa træt.“

Dmitrij var forbløffet. „Sove min Due, her? Det gaar rigtignok ikke. Kom, gør pænt Plads.“

Men Duen vilde ikke.

„Men Mitja, hvorfor dog ikke, jeg maa da være frisk og udsovet, naar jeg gaar med Dig hjem.“

„Du vil gaa med mig, i mit Hus,“ spurgte Matja tvivlende og hans Hjerter gjorde et Spring, fordi han saa sig saa nær ved sine Ønskers Maal.

„Naturligvis, Du Dumrian?“ svarede Marfa, og lod som tilfældig Kjolen glide lidt højere, „Du er jo min gode Mitja, ikkesandt? Men gaa nu, lad mig være alene!“

„Ja, men hvorhen skal jeg gaa?“ spurgte han raadløs og rasende ærgerlig, „jeg kan da ikke forlade Bremsen!“

„Spørg ikke saa dumt, kære, Du finder sikkert et eller andet Sted en tom Waggon eller gaa til din Ven i det næste Bremsehus.“

„Saa giv mig i det mindste min Pels,“ sagde Dmitrij, meget ked af det, „ellers fryser jeg jo.“

„Sludder,“ svarede Marfa energisk, „gaa nu, og væk mig, naar

vi er der, og saa gaar vi sammen hjem.“

Og Marfa hyllede sig tilfreds i Pelsen og sov ind.

Hun vaagnede først, da Toget langsomt kørte ind paa Stationen. Mitja kom allerede springende gennem Sneen.

„God Morgen, Marfotschka,“ raabte han allerede paa lang Afstand, „naa, sovet godt?“

„Tak, Tak,“ svarede Marfa og gabede hjerteligt, „gaa dog ind og bring Te ud til mig, Kære. Men skynd Dig, Mitja!“

„Te her?“ spurgte Mitja forundret „kom dog med ind.“

„Ak, vær dog ikke saa kedelig,“ sagde Marfa med rynket Pande, „jeg vil naturligvis drikke Te her sammen med Dig“

Og Dmitrij løb, løb saa hurtigt han kunde.

„Marfa. min Due,“ kaldte han ømt, da han igen stod paa Trinbrættet, „Marfa, aabn dog dit Hjerteblad.“

Men da ingen aabnede, stillede han Teen hen, klatrede op ad Jernstigen og rev Døren op. Et Øjeblik stod han stivnet i en ufattelig Forbavelse og stirrede paa den lille Seddel, der med en Naal var heftet fast til Væggen.

„Kære Onkel,“ stod der med uøvet Skrift, „mange Tak for den frie Fart. Jeg havde travlt og ingen Penge, Alle Mænd er dogens. Pelsen har jeg ikke taget med. Jeg er ærlig, og den er ogsaa for slidt, mange Hilsner, din lille Due.“

Da Dmitrij havde stavet sig igennem det lille Brev, vilde han først fare op og skælde ud paa disse elendige Fruentimmer, dette Utøj, som han kaldte dem Men han besindede sig.

„Egentlig har hun Ret,“ tænkte han, „Mænd er saa utrolig dumme. Gamle Æsel!“

Saa stolprede han tungt, med hængende Hoved hen imod Stationsbygningen, i den ene Haand det friske Brød, og i den anden Blikskaalen med Teen, der var blevet kold.

Skærsommer.

— 0 —

Skærsommer er det danske Navn paa Juni og et særdeles passende Navn. Navnet er vistnok grebet lige ud af Naturen, som den er skønnest — og det giver os Tingene paa letforstaaelig Vis. Vi er i den skønneste Del af Aaret, og vi glæder os over vor herlige danske Natur der er allerherligst netop paa denne Aarstid.

Naturligvis er vi ikke assurede mod daarligt Vejr i Skærsommer; vi kan faa baade Storm, Regn, Slud og Kulde midt i den fagre Juni, det gode Navn giver os ikke andet, end hvad der ligger i selve Navnet, det sikrer os ikke mod, at Aarstiden for en Gangs Skyld tager fejl og vender den forkerte

Side til, just som vi belaver os paa Sommeren i al dens Glans; saadan gaar det med alt jordisk, vi ved, at Sommeren er kort, men det er ogsaa det eneste, vi ved om den.

Al Naturen har iklædt sig de grønne Farver, men i forskellige Nuancer. Skoven tegner sig som en dejlig Samling lysegrønne Trætoppe, og Blomsterne staar i de friske stærke Farvetoner som vi finder skønnest for Øjet. Markerne grønne Felter ruller sig skinnende ud. Græssets Farve er fyldt med Kraft, og Tusinder af smaa Blomster væver et lyst Slør hen over det grønne. Det hele giver Huse, Gaarde og Landskab et smukkere Præg end før, hvor vi kun saa de nøjne Grene og mørke Pløjemarken.

Første Sats af Aarets Symfoni er begyndt . . . Naturen har igen forvandlet sig, og pludselig staar man midt i Naturens brogede Farvespil. Alle Smaablomster titter til hinanden, og alle Guds Fugle smaa de flyver fra Reden og sjunge . . .

Hver Fugl synger med sit Næb, vel endnu lidt sprukne i Stemmen. Det er først Gøgen, den mærkelige Fugl, som man kun saa sjældent ser saa nært Hold, Ved sin muntre Kukken udraaber og indsætter den hver Aar den nye Sommer i vort Land. Svalerne tumler sig kvidrende i Luften; Lærken, Markens Sanger, rejser sig og stiger mod Lyset, og i Skoven lyder ustandselig Bogfinkernes og andre Smaafugles Væld af Triller. De travle Stære farer ud og ind, og langt borte hører man Skovduen kurre i Granskoven. Og Storken — hvor den endnu findes — kommer sejlene med strakte Ben. Her hersker Travlhed overalt, en bærer Føde hjem til Ungerne, en anden synger til Livets Pris, ingen mangler „Arbejdsmod“.

Og medens Dagene gaar, løfter Rummet sig videre og videre ud. Det strømmer og stiger i Stammer, i Stængler og Stilke og i Menneskets Sind. Ogsaa her kan Naturen gøre Mirakler. Et Menneskesind kan være mørkt og tungt, men denne Naturens fejreste Tid gør Mirakler og fremstiller nyt Haab, nyt Mod og dristige Beslutninger. Haab, som vi forlængst troede visnet, grøntes paany, og Længsler, som vi troede døde, sætter pludselig nye Skud.

Om en kort Stund er Sommeren over Danmark . . . og Mennesket, som selv er en strømmende Natur, fryder sig over dens Ynde og milde Friskhed.

Arthur Dalsby.

Sæl Tæring efter Næring.

— 0 —

Vi lever i Omvæltningens Tid; saa meget gaar for sig, at vi næsten ikke kan følge med. Saa hur-

tigt er Tempoet, saa usundt det hele, at det for Alvor gaar paa Nerverne.

Nu er der dem, der siger: Ja, men vi kan ogsaa undvære mange Ting endnu og taale at komme meget længere ned med Hensyn til Bekvemmelighed og alt det, der betegnes som Ting, for at leve som Mennesker, der har Kultur. Der gives Menneskeboliger, der er saa pragtfulde, store og fordringsfulde, at de, der bor der, næsten bliver mindre derved, og noget kender vi vel alle til den Kæphest at faa vort Hjem saa smukt, som det nu er muligt for os. Vi udvikler og pynter op paa vort Hjem i det ydre, og det er ikke saa forkert; men vor egen aandelige Udvikling, hvordan er det med den, og er den for en Del afhængig af, at vi har pæne Stuer og Bekvemmeligheder, Radio m. m.? Er det ikke saadan, at vi synes, det indre slet ikke har fulgt Trop med det ydre i den Menneskealder, da alt er gaaet saa stærkt frem paa alle Omraader, det er, som en har siddet og drejet det hele fremetter med en usynlig Skrue, stadig mere og mere, uden at ænse, om der kom ondt eller godt ud deraf. Man tænker undertiden den Tanke, hvordan vi vel vilde føle os, om den samme Skrue eller Nøgle drejede det hele 50 Aar tilbage, det ved vi ikke, men vi ved, at vi i Dag er rede til at skille os af med meget af det, der forstaas ved Ting, fordi Nødvendigheden byder det, vi mangler bare Købere. Og vi ved jo ogsaa godt, at vor Lykke er ikke afhængig af, om vi har bløde Stole og Malerier paa Væggene og faar flere Retter varm Mad om Dagen; det er ganske andre Ting, Lykke og Tilfredshed er afhængig af, blandt andet at kunne betale enhver sit. Vi kender alle mange, ogsaa paa Landet, der da de begyndte som unge, købte Møbler og Inventar for f. Eks. 10,000 Kr., og som i Dag er bleven den Erfaring rigere, at havde de nøjedes med det ene Tusind og ladet de andre 9 trække Renter, da havde det været en stor Fordel for dem i Dag. Kommer vi igennem de onde Tider, og bliver der igen Arbejde til vore unge, saa de kan stifte Hjem og Bo, mon de da ikke har lært det af de Tider, vi er inde i, at først naar Indtægten er nogenlundesikker, kan det gaa an med de store Udgiftsposter, med andre Ord, man maa sætte Tæring efter Næring. Hvor mange er ogsaa glade for de mange Stuer og de mange Møbler og Smaating; hvad koster det ikke af Tid og Penge at holde i Orden paa alle Maader.

I Øjeblikket er der ingen Brug for det til Selskabelighed paa Landet, den er helt eller delvis lagt paa Hylden, og er der egentlig tabt ret meget derved? Købmanden taber, det er vist Kolonialreg-

ningen bliver ikke saa stor, hvor der ingen Selskabelighed er, ikke drikkes megen Kaffe og bages alt det Bagværk, som vel er en Øjenlyst, men som de fleste gerne bytter med et Stykke hjemmebakket Sigtebrød med Smør; — men vi andre, bliver vi saa meget klogere eller bedre af den almindelige Selskabelighed? Her er der Forskel paa Egne og Mennesker, men ofte er det saadan, hvor mange er samlede, der tales om alt og intet, og Udbyttet bliver ofte ret tyndt. Med rigtig gode Venner, og man er lykkelig, naar man ejer dem, taler man om det, der for Alvor ligger en paa Sinde, og beriges og belæres undertiden meget derved.

Der er noget, der kaldes at frigøre sig for Tingene, og jeg formoder, jo færre Ting, man kunde nøjes med, des mere Tid fik man til at berige sin Aand, læse, tænke, høre o. s. v., være noget for andre. Naar man tænker sig gode Venner, saa tænker man jo slet ikke paa, hvor mange fine Stuer de kan opvise, eller hvordan Traktementet er, det gør nu engang ikke Mennesker større eller bedre. Jeg kender to Mennesker, nu er de ikke unge mere, men selv da de var det, var de saa bange for meget op paa dem selv og deres Hjem, da var ligesom bange for, at Rammen skulde blive større, end de selv var, de bor ualmindelig beskedent, — men jeg har ingen større Mennesker truffet endnu. Ofte har man hørt om Ud-vandrere, der med det allernødvendigste og en stor Kuffert som næsten eneste Inventar har udrettet store Ting, de har ikke været afhængige af det store Apparat, der skal til for at holde en Familie Live.

Vi maa søge Forenkling, Forsimpling, Uafhængighed i vort Forhold til al Verdens Ting; at de ikke er at stole paa, viser Tiden til fulde; saa faar vi mere Tid til at opsamle de Værdier, der skal give os Kræfter til det vanskelige Løb.

(Af **Kristine Kruse Madsen** i Tidsskr. for Husholdn.)

Ligningskommissionen.

Først vil jeg besvare to smaa, morsomme Spørgsmaal: Om man iflg. maatem. Regler i „Lommebog for Skærveslagere kan nævne noget i Flertal, der er færre (mindre) end to.

Nej, det kan man ikke. Det Tilfælde omtales overhovedet ikke i nævnte Bog og bliver vel ogsaa nærmest et Spørgsmaal af grammatisk Natur.

Hvor køber man omtalte Lommebog, spørges videre.

Den faas i enhver velassorteret Bog-lade samt i Gyldendalske Boghandels Nordiske Forlag.

Til Laans kan den rekvireres fra Statsbiblioteket i Aarhus.

Personlig laaner jeg nødig Bøger ud, da jeg har indhøstet visse sørgelige Erfaringer i den Forbindelse.

Men, Spøg til Side!

„Haardt imod haardt,“ sagde Kællingen, hun satte sig paa en Sten.

Hr. Larsen skriver i sin første Artikel saalunde: Kommunen har tidligere afholdt Telefonudgifter for Kommissionens Formand, og da disse nu blev sparet, besluttede vi, rørende mig, at drikke Kaffe i Stedet.”

Det er kedeligt, Hr. Larsen, at denne Meddelelse synes at ligge diametralt modsat Sandheden.

Fra bedste Kilde har jeg nemlig erfaret, at Kommunen betaler for 5 Telefoner: Borgmesterkontorets, Kæmnerkontorets, en Telefon i Sandvig til Brug for Byraadet, en til Fattig- og Aldersrenteudvalget, samt endelig, Hr. Larsen, en til Ligningskommissionens Formand. Altsaa, paa denne Konto kan der ikke drikkes Kaffe.

Noget stærkt Udtryk vil jeg ikke bruge i Anledning af denne Opdagelse; men nøjes med at sige: Man maa for-bavses!

En Smule Forklaring over dette Forhold fra Hr. Larsens Side vilde formentlig være paa sin Plads.

„Det dunkelt sagte, og det dunkelt tænkte,“ plejede en gammel Skærveslager at sige.

Nej, jeg kan saamaend ikke, Hr. Larsen, ud fra de af Dem dunkelt skitse-rede Forudsætninger drage den Slutning, at Borgmesterens Tiggergang paa Kommunens Vegne sidste Aar kunde være sparet. Det vil jeg overlade til Hr. Larsen selv at drage den Slags Slutninger; thi ellers er jeg bange for, det vil gaa mig som den berømte Erasmus Montanus hos Holberg, naar han beviste, at Mor Nille var en Sten, og Per Degn en Hane.

En anden Ting derimod kan jeg fatte af Hr. Larsens Fremstilling, nemlig, at han er meget utilfreds med Skatteligningen, som den for Tiden er; og det er jo i Virkeligheden et yderst hvast, indirekte Angreb, han retter mod sine Kolleger — eller i hvert Fald Flertallet af disse — i Ligningskommissionen.

Selv har jeg ikke mærket nogen Favorisering eller Skattelettelse sidste Aar. Jeg har hidtil givet 20 Øre pr. Termin, og det giver jeg fremdeles.

Hr. Poet! Vilde det ikke være klokt af Dem, for De atter rider Deres Pegasus, at lade denne undersøgelse af en Lyriker, f. Eks. Jørgen Vibe, for jeg synes dets Værefodder er lidt haltende hist og her.

Prøv Riga — Balsam, indtil De kan naa at konsultere Hr. Vibe.

Mads Madsen.
Medlem af Skærvesl. Fagforening.

Den nye Dynamolygte.

Naar den nye Færdselslov 1. Juli træder i Kraft, melder der sig samtidig et alvorligt Problem for Danmarks Hundrettusinder af Cyklister — Spørgsmaalet om Lygteføringen.

Som bekendt kræver den nye Lov, at Cyklelygterne samtidig med at lyse fremad skal kunne ses fra Siden, og Spørgsmaalet er derfor nærliggende, i hvor høj Grad de nuværende Lygtyper opfylder denne Betingelse.

For ikke at forurolige de mange Cyklister, der endnu sværger til den gode, gammeldags Asp-Lygte eller de mere fremskridtsvenlige, der har anskaffet den populære Nefa-Lygte til Batteridrift, skal straks bemærkes, at disse Lygtyper — forudsat de er i Orden — opfylder Lovens Krav Ejerne af disse kan altsaa med god Samvittighed anbringe dem paa Cyklen — selv efter den første Juli.

Værre stiller Sagen sig for de Cyklister — og det er efterhaanden blevet et anseligt Antal — der benytter sig af de elektriske Dynamolygter, hvor Reflektoren kun er indrettet til at kaste Lyset fremefter, disse Lygter vil nemlig ikke kunne anerkendes

Imidlertid har Docent ved Polyteknisk Lærestanstalt E. v. Holstein-Rathlou i disse Dage udtaget Patent paa en lille, fiks Anordning, med hvilken det er muligt at forvandle en almindelig Dynamolygte-Reflektor til en Reflektor med Sidelys. v. Holstein-Rathlou kalder Anordningen for „Katteøret“, og de forskellige Myndigheder, der har haft Lejlighed til at tage den i Øjesyn, har alle erkendt dens Værdi under den nye Færdselslov.

„Katteøret“, der snart kommer i Handelen, kan paasættes alle gængse Dynamolygtereflektorer.

De forhadte Penge.

Hvis Mark Twain ikke var død, men nu havde foretaget sig en ny Europarejse, vilde han herovre have fundet Stof til en ny, virkningsfuld Humoreske:

De Penge, den Kapital, som alle Mennesker higer efter i videst mulig Udstrækning at faa Fingre i, — den hades og jages som en fredløs Og naar den saa endelig er blevet fordrevet af Samfundets

Enemærker, — saa sender de samme Mennesker Bud til Udlandet, hvor den har fundet Tilflugt, for at faa den tilbage — som Laan!

Man har i Vendsyssel en Historie: En Mand bød sin Nabo 10 Kr. for at fortære en Skruptudse, og Naboen gjorde det.

Da Manden vred sig ved at skulle ud med Tilappen, fik han Lov til at slippe imod, at han ogsaa satte en Skruptudse til Livs.

Det gjorde han saa

Og da det var besørget, saa den ene Nabo paa den anden og bemærkede: Hunsfor ved vi i Grojen dihær to Tosser?”

Ja, hvorfor gjorde de det?

Og hvorfor ødelægger vi vor egen Kapital for bagefter at laane andres?

Skal det være bedre, at Samfundet „udbyttes“ af udenlandske Kapitalister end af indenlandske?

Det er i hvert Fald ikke umiddelbart indlysende.

Naar vi for vor egen Person strækker os for at faa Hold isaa mange Penge som muligt, er det noget af en Inkonsekvens at være med til at bekæmpe andres Kapital. For vor egen maa vel være lige saa farlig for Samfundet

Kapitalnihilisterne hævder, at det naturligvis kun er den private Storkapital, de vil til Livs.

Nu er det ikke saa let at afgøre, hvad der rettelig bør kaldes Storkapital. Det kommer jo an paa, hvad den skal sammenlignes med. Men i Praksis bliver det let saaledes: Enhver Kapital, som er større end min, er Storkapital.

Al Kapital er i sin Oprindelse Privatkapital. Den er fremkommen som Resultat af menneskelig Virksomhed.

Hvad den enkelte Borger tjener ved sit Arbejde, er hans personlige Ejendom, hans private Kapital, der ved Opsparing kan blive Storkapital.

Vil man hindre dette, maa Menneskers Fremdrift bremses, den enkelte Borgers Formue beslaglægges, eller man maa rationere eller afskaffe Kilden, hvoraf den flyder: Arbejdet.

Men mange holder dog stadig paa, at det var godt, om vi var Rigsmænd alle til Hobe, — selv om vi ikke alle var lige rige.

De kan ikke se Velsignelsen ved, at vi alle bliver lige fattige.

De siger: Plads for dem, som vil frem!

Ære den, som sætter alle Evner og Kræfter ind paa et ærligt Arbejde og de Folks Kapital, som økonomisk set skal bære Samfundet.

(Hadst. Folkbl.)

Fra Uge til Uge.

„Københavnerv Avisen“

hedder et lille Annonceblad, som vi i Dag har stiftet Bekendtskab med. Redaktøren maa være en smart Mand, der har opnaaet Til-ladelse til at aftrykke det Østbornholmske Dampskibsselskabs Fartplan med tilhørende Klicheer og med dette Grundlag tegnet Annoncer herovre paa Klippeøen. Denne periodiske Avis bliver antagelig ikke trykt i stort flere Eks-emplarer end til de Annoncører, der har bidt paa Krogen, Hoteller og Pensionater burde opbevare Bladet som et Koriosum og fremvise det til deres Gæster — disse vil da faa Lejlighed til at læse Annoncen!!!

Man mindes uvilkaarlig det gamle Mundheld: „Verden vil bedrages.

Røde Kors Dameafdeling

har nu anskaffet Redningsmateriel til Hindring af Drukneulykker ved Sandkaas og Melsted. Forleden blev dette berigtiget af Bestyrelsen og fundet i Orden. Det henstilles til den badende Ungdom ikke at misbruge Materiellet, ligesom Publikum bedes paase, at det ikke lider Overlast, saa det er ubrugeligt i de kritiske Tilfælde.

Ogsaa Pullmotoren blev i Onsdags efterset og demonstreret for en interesseret Kreds. Skulde en Katastrofe indtræffe maa der straks telefoneres til Politiet: Tlf. Allinge 42 eller Sandvig 54. Pullmotoren opbevares paa Raadhuset og nednævnte vil kunne assistere. Fruerne Bertha Pedersen og Laura Ridder, Snedkerm. Herman Mortensen og J. P. Petersen samt Bogtr. Gornitzka, Tlf. Allinge 74.

Hotel Stammershalde

synes at være blevet et yndet Udflugtssted — ikke alene for Turister, men ogsaa for mange Bornholmere. Foruden den enestaaende smukke Natur byder Parken paa Søndags-Koncerter og anden Underholdning. Der er indrettet ny Parkeringsplads, og Gærdet er fjernet, saa Have og Vej gaar ud i et. Vi skal i næste Nr. i en illustrerende Artikel søge at bringe vore Læsere en malende Skildring af, hvorledes en Søndageftermiddag tilbringes paa Stammershalde.

Hvad Forbryderne koster England.

Paa Englands sidste Budget findes en stor Post, som fortæller, hvad Forbryderne koster England i direkte Udgifter til Politi etc. Tallene viser, at der findes 12,000 Fanger i de engelske Fængsler, og det koster aarligt 21. Mill. Kr. at holde dem der. Nok saa stor en Udgift er imidlertid Politiet. Det tager ikke mindre end 185 Mill. Kr. aarlig.

Iscreme!

Vor anerkendte Iscreme:
NUCCA — VANILLE — ANANAS
er atter paa Lager i vort Depot i
Allinge ved Chr. Jørgensen. Tlf. 144.

anbefales.

Akts. Bornholms Iscreme-Fabrik, Rønne.

Tlf. 216 og 599.

Naar Solen skinner om Søndagen

er det rart at have Film i Kameraet. Husk derfor at forsyne Dem i **Marckmanns Bog- og Bladhandel, Hasle.**

Karlsens Flødeis!

Vanille, Ananas, Naugat
i 1/4 og 1/2 Liter Maal a 80 Øre pr.
1/2 Liter. Selskabsanretninger paa
Bestilling. Vaffer. Bægge, Ispinde.
Marckmann, Hasle.

Der siges af Herrerne i Hasle — ja over hele Øen — at **Kjær's smertefri Barbering** virkelig passer, og Klippingen efter sidste Mode, den er fin. Damerne siger: Kjær er den eneste der klipper, som det skal være, den **fineste og holdbareste Ondulation** udfører han, **Vi gaar til** **Kjær.**

De Averterende

anmodes høfligt om at indsende vort Tilgodehavende for Annoncer paa tilsendte Indbetalingskort, Postkonto Nr. 14146, hvilket er den billigste og bekvæmste Maade. Alle Indbetalingskortets 3 Dele maa være udfyldte ved Indbetalingen, men Deres Postbud vil være Dem behjælpelig hermed og modtage Beløbet + 5 Øre i Porto mod Kvittering paa Postbeviset.

Vi sender Dem Nordbornholm, tænk derfor ogsaa paa os, naar De har et eller andet at avertere.

Vær god mod Naturen.

Den skønne Natur fylder dit Sind med Friskhed og Glæde —

Den gør dig sundere baade paa Legeme og Sjæl. — Derfor — vær god mod Naturen som mod en Ven!

Har du fundet en køn Plet ude i den fri Natur, saa ødelæg den ikke! Husk paa, Naturens Skønhed er ikke din alene, den er alles!

Har du ligget i et Skovbryn eller paa en Strandbred og spist din Mad, saa efterlad ikke Stedet som en Køkkenmødding, naar du 'gaar din Vej. Lad ikke tomme Flasker, Konserverdaaser, Æggeskaller og Papir forstyrre Skønhedsindtrykket for dem, der siden søger Stedet!

— Gør rent efter dig!

Pluk aldrig Markens eller Skovens Blomster, hvis du ikke bryder dig om at tage dem med hjem. Det er hensynsløst at plukke Blomster for straks efter at smide dem bort igen. Ogsaa Blomster lever, og saa længe de lever, kan de glæde Mennesker,

Ryk ikke Anemoner eller andre Blomster op med Rod! Naar du gør det, er du med til at udrydde den danske Skovs Skønhed! Vil du ved oraarstid have grønne Bøgegrene med dig hjem fra en Skovtur, saa skær Grenene omhyggelig af med en Kniv! Skær dem af med et skraat Snit, og vælg dem paa en saadan Maade, at du ikke ødelægger Træets Form og Skønhed. Tag kun Grene, hvor du har Lov dertil! Ødelæg aldrig unge Træers Topskud. Glæd dig ved Fuglenes Sang, men rør ikke Fuglenes Reder.

Færdes du paa Steder, der tilhører Privatmænd, saa vær dobbelt omhyggelig og nænsom i din Opræden. Hensynsløse Turister har lukket Adgangen til mange kønne Steder i vort Land, fordi de ikke var gode mod Naturen.

Vær varsom med Ild, naar du færdes i Skov.

Men du, som har lært at sætte Pris paa Naturens Skønhed, du vil altid være en god Turist.

Du vil altid erindre, at saa køn og ren, som du selv ønsker at møde Naturen, saa køn og ren bør du efterlade den til andre.

Til Salg.

Græsafrøden paa Rod paa de forhen afdøde Slagter Aug. Hansens tilhørende Jorder i Allinge Vang, ca. 5 Tdr. Ld., er til Salg ved Henvendelse til

Allinge Sparekasse.

Følgende Numre

blev udtrykket ved Gymnastikforeningens Bortlodning Søndag den 12. ds.: 1 Bord 2 Stole Nr. 416. 2 Blomsterborde — 226.

Genstandene kan afhentes hos A. Elleby senest Lørdag d. 25. ds.

Bestyrelsen.

Over Land

til Simrishamn, Malmø og København.

S/S Hammershus sejler fra Allinge Kl. 9 Mandag, Tirsdag, Torsdag og Lørdag. — Søndag Kl. 8 og 18,30. Ank. til København 1,25. Hurtigste, billigste og bekvemteste Rejserute.

Enkeltbillet gælder Tur—Retur. Simrishamn samme Dag 5 Kr.

Christansø—Gudhjem Onsdag og Fredag m. Afg. fra Allinge 9,30, Pris 4 og 2 Kr.

Nærmere ved Turistbureauet, Sandvig Tlf. 100. og Dampskibsexp i Allinge, Tlf. 75.

Allinge Fiskehus

køber og sælger al Slags Fisk og Fjerkræ.

Chr. Jørgensen.

Tlf. Allinge 144.

„Stammershalde“

Søndag Dansant

Alexandersens Musik.

SEJL-KANO

Ny, stor, rummelig og stiv Kajak, letpagajelig, Plads for to, bygget af Fagmand, solid Konstruktion med vandtæt Skot osv., sælges for 200 Kr. Gunter-Rig (2 Master), Ror og Pagaj medfølger. Baaden forevises og demonstreres gerne. C. A. Gornitzka, Allinge.

Flink og proper

Pige

kan faa Plads 1. Juli hos Slagter Anker, Tejn.

Ny tilmeldte Abonnenter paa „Nordbornholm“ for 2. Halvaar kan efter Ønske faa Hammershus Birks Historie gratis.

Dette illustrerede Værk koster i Bøgladen 4 Kr.

Det bedste Barberblad paa Bornholm faas i Produkten.

Prøv det, Barberingen bliver en Fornøjelse.

Produkten.

Aktieselskabet Hasle Bank modtager Indskud paa Indlaansbog og Folio, Termindelser til Kreditforeninger, ordner Kredittaan m. m.

Overretssagfører

Jac. Jensen.

Inkassationer, Ejendomshandler. Dokumentskrivning, Dødsbehandling m. v. Kontor i Allinge: (Bogtrykker Gornitzkas Ejendom). Træffes personlig hver Fredag Kl. 11-1.

Hingsten „Veron“

svensk Belgier, staar som sædvanlig til Bedækning paa Hollændergaard.

Aug. Olsen.

Biler udlejes.

15—16 Pers. Turistbil.
12—13 — Charabanc.
6—7 — Chrysler.
Vilh. Riis, Allinge. Tlf. 131.
Al Lastkørsel udføres.

Hotel „Allinge“.

Op ad Bakken, ned i Prisen.

Alle Varer betydeligt nedsat. Salen staar til gratis Disposition for Foreninger og Selskaber. Servering i Haven.

Ærbødigt

Axel Frederiksen.

Niels V. Grooss

Blikkenslager.

Aut. Gas- og Vandmester. WC, Kloak- og Centralvarmeanlæg. Tilbud og Overslag gratis.

Al Hotelreklame

udføres. Konvolutter og Brevpapir til Konkurrencepriser. Servietter til Fabrikspris. Reklamekort m. m. m.

Bornholms Spare- og Laanekasses Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.
Renten af Indskud er paa
3 Mdrs Opsigelse 4,5 pCt. p. a
Alm. Sparekassetilkaar 4
Boxer udlejes.

Mareckmanns Bog- og Bladhandel

modtager Annoncer og Tryksager fra Hasle og Omegn til Nordbornholms Bogtrykkeri.

Trykprøver forefindes. Priser opgives.

Gornitzka, Allinge.

Fine Kartoffler

sælges, 5—6 Øre pr. Pd.
Chr. Jørgensen, Allinge.

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a 5 kg (ca 300), sælges for 75 Øre

Allinge Bogtrykkeri.

Astma

Lungesygdom, Næse-, Hals- og Svælgkatarr, Bronchitis, Emfysem, Nervøsitet, Søvnløshed, Forkølelse etc.

Dr. Hassencamps Medicatus pat. Inhalationsapparat Kr. 10.— Literatur, Brugsanvisning og Anbefalinger fra Læger og Patienter tilsendes gratis og franco.

M. Bro kem. tekn. Fab. ik. Danasvej 32 — København V.

Vi sender Dem Nordbornholm hver Ugel

Husk derfor paa os, naar De har et eller andet at avertere.

Agenter

antages straks. Henvendelse: Jens P. Andersen, Ferskesøstræde, Nexø.

Hvorfor købe Tryksager

Indpakkingspapir og Poser

hos omrejsende Agenter, der paa Grund af Rejsedgifter maa beregne større Avance paa en ringere Vare, og sælger denne paa Efterkrav og uden Garanti.

J Gornitzkas Bogtrykkeri, Allinge,

er De altid sikker paa at faa Deres Tryksager godt udført til den billigste Pris og saa vidt mulig omgaaende Levering. Telefon 74. Indpakkingspapir, Økonomruller, Konvolutter & Poser til Fabrikspris.

Mejeriet

Kajbjerggaard Flødeis Flaskefløde

Vi anbefaler vor Flødeis og vor Flaskefløde.

Hos vore Forhandlere i Allinge-Sandvig, Tein, Olsker Brugsforening og i Hasle kan alle Sorter Flødeis faas uindpakket uden forudgaaende Bestilling. — Bestillinger paa indpakket Is modtages gerne overalt.

Ring til Allinge 86 og Isen bringes.

Vore øvrige Mejeriprodukter bringes i Erinding.

Statslager af Tømmer og Brædder

opskæres for Tiden af vindfældet Træ fra Almindingen. — I den Tid kan der her fra Pladsen købes letbeskadede Varer til meget smaa Priser, særlig af Brædder i alle Tykkelser. Træsniiter i hele Længder eller afkortede efter Behag. — Prima Tømmer til Dagspris.

Klemensker Savværk.

Tlf. Kl. n. 13. - L. Pihl. - Tlf. Kl. n. 13.

Vaskestoffer

i meget stort Udvalg.

Smukke Mønstre i Bomuldsmouseline pr. m 95—78—58 Ø. Hvidt og ensfarvet kulørt Tobralco samt mange gode Mønstre, lys- og vaskeægte pr. m 1.60.

Mægtigt Udvalg i Kunstsilkestoffer, lys- og vaskeægte pr. m 1,90.

Elegante Mønstre til Strandpyjamas 90 cm br. — 1.55.

Prima franske Uldmouseliner, c. 80 forskellige Mønstre pr. m 170—200—225—260—285.

Ecry Spunsilke, 75 cm br. pr. m 175, glimrende til Kjoler, Bluser, Skjorter m. m.

En Mængde frasorterede Rester af forskellige Vaskestoffer halv Pris.

Leverandør til Vare- og Landbrugslotteriet.

Magasin du Nords Udsalg

ved Victor Planck, Allinge.

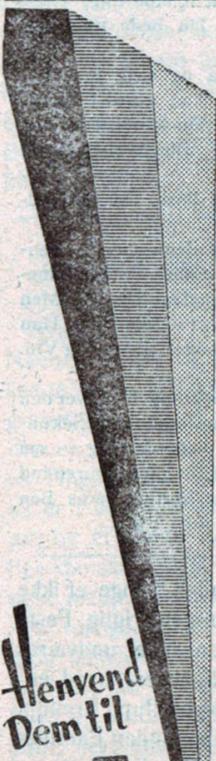
Møllers Bogbinderi

Tlf. 865. Chr. Dideriksen, Rønne. Tlf. 865.

Indbinding af Bøger. — Protokolfabrik. — Papirvarer.

I. Kl. Arbejde. — Rimelige Priser. — Hurtig Levering.

Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

DFA

Ønsker De en virksomhedsfuld og samtidig planmæssig Tilrettelæggelse af Deres Annoncering?

Ønsker De uden Forbindende Udkast til Clichéer, Forslag til Blade og Oversigt over Udgifterne?

Henvend Dem til

DE FORENEDE ANNONCEBUREAUER TELEFON C.3884 KØBENHAVN K

Til Haven

anbefales

Græsslåmaskiner prima danske „Avnsø“

Gummislange 1/2" og 3/4" med Spredler og Tilbehør.

Havekander, Blomsterkander og Sprøjter. Spader, River, Skuffejern, Planteskeer og Gaffler, Plænelær, Hækkesakse, Grenesakse, Beskære og Rosensakse.

Havestole, Ligestole, Haveparasoller, Hængekøjer, Croquet-spil, Bobspil og Totspil er underholdende og nemme at anbringe i Haven.

P. C. Holm, Allinge.

Moderne Sommersko

faas til en billig Pris hos

Carl Larsen, Vesterg., Allinge.

Forretningskonvolutter

sælges med Firma for kun 8 Kr. pr. Mille.

Allinge Bogtrykkeri.

Badningens 10 Bud.

Formanden for Dansk Svømme- og Livredningsforbund, Hr. Holger Nielsen, giver i Anledning af de mange Drukneulykker, hver Sommer er saa rig paa — følgende gode Raad:

1. Gaa aldrig alene i Vandet.

2. Svøm ikke for langt ud. Det er aldeles ingen Nytte til, og du udsættet kun dig selv og dine Medmennesker for Fare, dersom du pludselig gribes af Ængstelse eller af et Ildebefindende, og Kræfterne derved svigter dig.

3. Bader du i en Mergelgrav eller paa Steder, hvor du ikke kender Vanddybden, tag da om Livet et Reb, som en anden — staaende paa Land — holder i.

4. Bader du fra Baad paa dybt Vand, tag da ligeledes om Livet et Reb, som holdes af en i Baaden værende Person. Spring ud og gaa op fra Baadens For- og Agterende ikke fra Siden. Skulde det ske, at Baaden, du er i, kæntrer, bliv da ved den, medmindre du er nær ved Land og er vis paa at du kan svømme ind.

5. Gaa ikke i Vandet lige efter et Maaltid, ej heller efter stærk Anstrengelse (før Lunger og Hjerte virker normalt igen) Mennesker med Tilbøjelighed til stærk Hjerbetanken maa ikke bade uden Lægens Tilladelse.

6. Sig til Børnene, at de aldrig i Kaadhed maa skubbe hverandre i Vandet fra Bro eller Baad, og at de aldrig i Vandet maa dukke hinandens Hoved under.

7. Lad dem ikke blive længere i Vandet end højst til det Tidspunkt, hvor den første Kuldegysning indfinder. Paase, at de efter Badet ikke fryser (uvirksomme opholder sig i køl Luft). Og lad dem heller ikke overdrive Solbade- ne.

8. Tillad ikke Børn — ukendt med Sejlads at tage ud paa egen Haand. Giv dem Advarsler mod Kaadheder, dersom de i Robaad faar Lov at ro ud uden voksne.

9. Gaa ikke flere i en Baad, end at I er sikre paa, at den kan bære jer, og overbevis jer om, at Baadens Sider er tætte (ikke har slaaet Revne.) Søg straks Land, hvis Baaden tager Vand ind.

10. Endelig bør alle, ældre som yngre, lære at kunne udføre et korrekt „kunstigt Aandedræt“ (Schäfer-Metoden)

Det „kunstige Aandedræt“, og hvad dertil hører, er lært i Løbet af en halv Time, og sikkert vil de fleste af os — før eller senere i vort Liv — komme til at staa overfor Tilfælde, hvor den hurtige Paabegyndelse af „kunstigt Aandedræt“ kan være af afgørende Betydning for Redningen af et Menneskes Liv.

Andeæg

er til Salg, 10 Øre pr. Stk. hos

H. Chr. Dam, Løsebæk.

Smaragd-Buddhaen.

— 0 —

De sidste svære Aar for Revolutionen havde allerede dødsmerket Czar-dommet; selve Revolutionen blev kun Naadestodet. Overalt i det store mægtige Rige kæmpede Broder mod Broder i hvid og rød Front, men navnlig i Samarland, Grænselandet mellem Europa og Asien, var Situationen tilspidset. En højst blandet Befolkning var samlet her — Russere, Tyrkere, Franskmand og Rumænere. Krigstrommerne lød gennem Gaderne og overdøvede de mange forskellige Tungemaal.

I Fyrst Gengizhanskis straalende oplyste Palads festedes der. Fyrst Gengizhanski gav Reception, og alle betydelige Udlændinge samt hele Samarlands Society var indbudt.

Til Ære for Mademoiselle Liane de la Tour de Grespigny gav Fyrst Gengez denne Reception, og til næsten Odselighed havde Bordene været dækkede og Salene smykkede. Hvem denne Mademoiselle Liane var, derom var der bleven fremsat ikke faa Gisninger mellem mange af de indbudte Fremmede, og ikke lige smigrende havde deres Meninger lydt.

Nogle havde villet paastaa, at Mademoiselle ret og slet havde begyndt sin Løbebane som en lyshaaret Wilhelmine Schulke i en Materialhandel i Berlin; andre paastod, at de erindrede hende som Sarah Riskin, en sorthaaret Jodinde, der havde gaaet sin Fader til Haande i en Kro i Nærheden af Krakow. Men enten nu det ene eller det andet var Tilfældet, saa optraadte Mademoiselle imidlertid her med rødgyldne Lokke og svag indsmigrende fransk Akcent. Hendes hvide Ansigt var fint og ovalt og lignede mest af alt en Miniature fra det 18. Aarhundrede med den lige Næse, de smaa bitte Øren, den smukke røde Mund og de fængslende Øjne.

Mademoiselle Liane traadte ind i Balsalen ved Prins Gengez's venstre Side. Prins Gengez var endnu en præsentabel Mand med klare graa Øjne i et glat skarpt markeret Ansigt; men Stokken, som han holdt i Haanden og svagt støttede sig til, understregede kun yderligere den Kendsgerning, at han ikke var en ung Mand mere. Gæsterne bukkede ærbødigt, idet Parret skred ind gennem Salen, og fra de fjerneste Kroge lød en svag Mumlen. Ved Gud, han elsker hende, hviskede en lille svarmerisk Komtesse og fulgte Parret med store drømmefyldte Øjne.

Og den lille Komtesse havde Ret. Med hver Fiber i sit Hjerte elskede Prins Gengiz den lille Dame, der trippede saa sirligt ved hans Side, og hvis Fingerspidser han følte i smaa lette Tryk paa sin Arm. Han elskede hende, og om saa hele Byen talte om hende og fordømte hende, vilde han vedblive at elske hende. Ikke en eneste Gang vilde det falde ham ind at bebrejde hende, at hun var ung, og at hun morerede sig. Han havde ikke selv noget til gode i den Retning, Han havde selv en Gang været ung og hele Byens Yndling. Og Byen havde endnu ikke glemt ham. Endnu havde ingen knurret over den næsten ødsle Pragt, hvormed han omgav sin lille Veninde. Han elskede hende, og hun — Hans Tanker kom til at strejfe en Periode, han huskede saa tydeligt fra sin allerførste Ungdom. Hans Fader var kommet hjem fra en meget lang Rejse og havde bragt en lille Danserinde med sig. Over alt i Verden havde hans Fader elsket den lille Danserinde, men hun — en Nat blev hun grebet i en Elskers Arme, og baade han og hun var blevet kastet i Floden. Men Vestens Civilisation havde lært Prins Gengiz, at en Mand maa kæmpe for at erobre den, han elsker — og selv lære hende at holde hende fast. Med Døden opnaar man intet. Man maatte kæmpe og lære at beholde den, man elskede, selv om det til Tider kunde falde svært. Som for Eksempel nu til Morgen. Liane havde lovet at ride ud en Tur med ham, men da Hestene blev trukket frem, havde hun undskyldt sig med Hovedpine.

En Time senere havde han set hende ride ud sammen med en ung Kavalleriofficer. Da havde hendes Hovedpine øjensynlig helt fortaget sig. Men Liane havde bare lêt til ham, da hun senere paa Dagen var kommet ind til ham i hans Arbejdsværelse.

Du ved jo, at det kun er Dig, jeg elsker, havde hun sagt og lagt sine bløde Arme om hans Hals, endnu for han havde faaet Tid til at aabne Munden for at høre til hendes Befindende. Og han troede paa hende. Troede hende fuldt og fast, og hans Lykkes Sol skinnede atter.

Prins Gengiz vendte sig mod Liane

og deres Øjne mødtes.

— Morer Du Dig, Kæreste? spurgte han med Ømhed i Stemmen. — Er Du tilfreds — glad?

— Jeg er mere end tilfreds, lod hendes sagte Svar. Jeg er lykkelig. Du er saa god ved mig, og Du giver mig alt.

— Det er jo, fordi jeg elsker Dig, Kæreste. — Han tog hendes Haand og kyssede de smaa Fingerspidser. Men jeg er en Smule træt, Kæreste, fortsatte han. Vilde Du have noget imod, om vi satte os lidt. Vil Du sidde og sludre lidt sammen med mig og —

— Selvfølgelig, Du. Men ser Du, jeg lovede —

— Hvad lovede Du?

— Jeg lovede Ivan Alexandrowitch, at jeg vilde danse den næste Dans med ham.

Han sukkede, men ingen Indvending kom over hans Læber.

— Godt, sagde han kun og kyssede atter hendes Haand. Jeg selv er jo for gammel til den Slags, og det vilde være Synd at afholde Dig fra at more Dig sammen med de unge. Løb bare og mor Dig, saa godt Du kan. Han vendte sig fra hende og vandrede videre, netop som Ivan Alexandrowitch kom ilende hen imod hende.

— Min Dans, Diane!

— Ja, Du ser jo, jeg er parat.

Han førte hende ind mellem de dansende, og Prins Gengiz saa, idet han et Øjeblik standsede og saa efter dem, et ivrigt og lykkeligt Udtryk i deres Øjne, saa vendte han sig atter og vandrede videre. Han følte en Arm blive stukket ind under sin og hørte sin Fætters, Tuglup Khans, ironisk hæse Stemme tæt ved sit Øre: — Ja, vi bliver gamle, Du, og maa nu nøjes med at se til, medens de andre morer sig . . . Prins Gengiz svarede ikke. Han følte sig træt og søvngig. Der ret store Portion Opium, han havde taget lidt tidligere paa Aftenen for nogle Smerter, han havde lidt, begyndte at gøre sin Virkning. Han hørte atter sin Fætters Stemme, men svagere og svagere lod den.

— Jeg forstaar ikke, at Du stadig vil holde fast paa den lille malede Dukke. Hvorfor —

— Fordi jeg holder af hende, selvfølgelig, svarede han træt.

— Er det ogsaa af den Grund, at Du tillader hende at flirte med alle de unge Mænd derinde? Hvorfor passer Du saa ikke bedre paa hende, naar Du holder af hende?

— Hvorledes skulde jeg vel kunne gøre det? Hun er ung, mens jeg — han trak paa Skuldrene.

— Men Ungdom er ikke alt, Gengiz. Ogsaa Alderen har sine Vaaben.

— Hvilke?

— Ofre, for Eksempel Du.

— Ofre. Jamen jeg giver hende jo alt. Alt, hvad hendes Hjerte kan begære.

— Ja, Biler, Juveler og Klæder. Men hvad betyder i sidste Instans det. Har Du givet Dig selv? Har Du givet hende det bedste, Du ejede? Ved Du, hvad jeg vilde gøre, hvis jeg var i dit Sted?

— Hvad vilde Du gøre?

— Husker Du Smaragd-Buddha'en — Smaragd-Buddha'en, som vores Farfar saa tit talte om?

— Hans Haand knugede fast om Prins Gengiz's Arm. De var naaet hen til en Række Stole i Salens Baggrund og satte sig. — Allah, hvis jeg var i dit Sted . . . vedblev han, medens Prins Gengiz træt lænede sig tilbage og lukkede Øjnene. For sit Indre saa han sin Bedstefaders Ansigt og hørte hans Stemme, medens han fortalte om Smaragd-Buddha'en, der gemtes i Klostreret mellem Tibets Bjerge.

— Den kan ikke købes, havde hans Bedstefader sagt — ikke for nogen Pris. Mange havde prøvet paa at tilægge sig den — og altid var det for en Kvindes Skyld — ved Tyveri — ved Kamp og ved List — men altid forgæves. De døde allesammen Tibets langsomme Død. Maaske var deres Styrke ikke stor nok — eller maaske var det deres Kærlighed, der ikke var tilstrækkelig stærk, naar det kom til Stykket.

Prins Gengiz rejste sig med Besvær. I en af sine Lommer gemte han et kostbart Halssmykke — en Kæde sammensat af 50 lyserøde Perler med en Laas, der var forarbejdet af en eneste stor Diamant. Dette Smykke vilde han skænke Liane. Han traadte ind i Balsalen og saa sig søgende om.

— Søger De Mademoiselle? spurgte en Dame.

— Mademoiselle — ja! nikkede han.

— De vil finde hende derinde, forklarede Damen og pegede hen mod en lille Niche — Sammen med Ivan Alexandrowitch, sagde hun sagte og ironisk til.

Han nikkede kun og fortsatte hen

mod Nichen; men faa Skridt fra den standsede han og lyttede. Det var Lianes Stemme, han nu tydelig kunde høre.

— Aah nej, Ivan . . . ikke i Aften . . . i Aften maa jeg være sammen med . . .

Hendes Stemme blev svagere. En Mandstemme overdøvede den.

— Nej, med mig skal Du være sammen, Elskede. Med mig, Kæreste. I min Trojka vil vi sidde sammen — Du og jeg — suse ud over Stepperne. Jeg elsker Dig jo — elsker Dig. Jeg —

Prins Gengiz gled helt hen til Nichen Aabning.

— Mademoiselle! kaldte han. Mademoiselle, er Du — aah, undskyld, jeg troede, Du var alene —

Han bukkede dybt for De to og vilde atter trække sig tilbage, men Lianes Stemme holdt ham et Øjeblik tilbage.

— Men hvorfor gaar Du? Vent og lad os —

Han afbrød hende med en træt Haandbevægelse.

— Aa nej, jeg tror, jeg vil gaa til Ro, Kæreste. Jeg føler mig træt. Det var bare det jeg vilde sige Dig. — Det, og saa give Dig dette. Han halede et Perlesmykke op af Lommen og rakte hende det. — Jeg tænkte, at det vilde glæde Dig. Godnat, mit Barn, og mor Dig nu rigtig godt.

Han nikkede til hende og vandrede langsomt gennem Salen op til sit Soveværelse.

Men da Liane næste Morgen opsøgte ham, fik hun af Tjeneren den Besked, at han var rejst bort. Tjeneren rakte hende samtidig et Brev.

— Jeg er rejst bort skrev Prins Gengez til hende. Og hvor længe jeg bliver borte, ved jeg endnu ikke selv. Men kommer jeg tilbage, bærer jeg atter al min Ungdomsstyrke og Alverdens Kærlighed i min Ransel. De to Dele er jeg rejst ud for at erobre — eller dø.

Revolutionen satte sit blodige Stempel over det for saa mægtige Kejserrige. Da Liane og Prins Gengiz atter saa hinanden, var det i en lille fattig Hytte, som Liane havde lejet for de penge, hun tjente paa et lille Vaskeri, hvor hun havde faaet Arbejde. Da Prins Gengiz traadte ind til hende, var han klædt i en falmet og slidt Hyrdragt. Hans Ansigt var blevet magert og vansiret af et langt og dybt Ar tværs over den ene Kind.

— Hvorledes, stammede Liane — har Du — har de Revolutionære —

Prins Gengiz rystede paa Hovedet.

— Nej, ikke de Revolutionære, svarede han stilfærdigt. Det var i Tibet, det skete. Men se her, hvad jeg bringer Dig, min Elskede — Hun tumlede om paa en Stol og en Pakke faldt ud af hans Hænder og et svagt forvirret Gisp trængte sig over hendes Læber, idet hun tog den op og aabnede den. En lille Buddha-Figur, skaaret ud af en eneste stor Smaragd viste sig for hendes Blik.

— Synes Du om den? lod Prins Gengez sagte Stemme.

— Juveler — jeg —

Hun snappede efter Vejret og vendte i det samme Hovedet hen i Retning af en Dør, hvorfra en svag Støj havde lydt. Saa saa hun atter paa ham.

— Gengiz, mumlede hun ganske sagte. Maa jeg bede Dig om en Ting — bede Dig om at hjælpe mig.

— Om alt maa Du bede mig, om alt, Kæreste.

— Aah, saa gaa og sælg Smykket der, hvis det da kan gøres i Penge. Sælg det for hvad Du kan faa for det, og kom tilbage — tilbage med Brød og Kød og —

— Aah, stakkels Barn. Du har sultet, Du —

— Nej, ikke jeg alene, men — hendes Stemme blev endnu svagere, medens hun pegede hen mod Døren. Men Boris — lille Boris Fiodorawitch. Han er syg, og han trænges til Mad og Vin. Men skynd Dig.

Der gled en Trækning hen over den gamles Ansigt. Han stod nogle Sekunder, som om han betænkte sig — saa pakkede han atter Buddha-Figuren ind og skyndte sig saa hurtigt, hans Ben kunde bære ham ud i Byen.

Fest

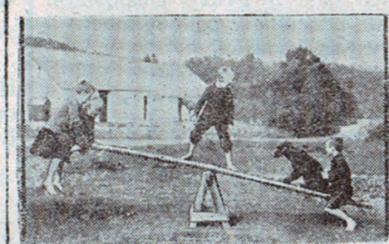
uden Sange er ikke nogen rigtig Fest! En Festsang kan ikke undværes ved festlige Lejligheder, hvad enten det nu er Sølvbryllup, Bryllup, Konfirmation eller anden Familie- eller Foreningsfest. — En Festsang kalder det Humør frem, som skal til, for at Festen kan blive vellykket. En saadan Festsang faar De Allinge Bogtrykkeri.

Børnenes Rubrik.

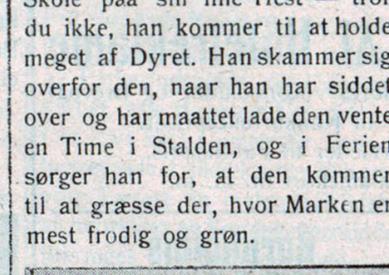
— 0 —

Lidt om Børn og Dyr.

Mange Børn, som bor paa ensomme Steder, hvor der ingen jævnaldrende findes, faar Dyr til Legekammerater. Og er der noget morsommere end en Leg med en rask Hund over Stok og Sten. — At se Hunden taalmodig vente, medens man fisker, at se den vaage over Tøjet, mens man bader, at høre den skrabe om Morgenen paa Sovekammerdøren, som om den vilde spørge om man ikke snart er parat til at begynde Legen — se, det er en Fryd.

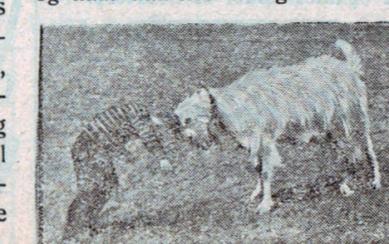
— Eller hvad mener du om den Dreng som hver Dag maa ride til Skole paa sin lille Hest — tror du ikke, han kommer til at holde meget af Dyret. Han skammer sig overfor den, naar han har siddet over og har maattet lade den vente en Time i Stalden, og i Ferien sørger han for, at den kommer til at græsse der, hvor Marken er mest frodig og grøn.

Ingen kan dog glæde sig over Dagen, som en lille Pige kan det. Hun glemmer Dukker og Pynt for Kalven, som hun kan gaa ud og hilse paa. Hun giver den Mælk at drikke, klør den paa det haarde Pandeben og ler linnemhøjt, naar Kalven slikker hende med sin Tunge. Der er jo heller ikke mere henrivende Skabninger end Kalve, Lam og Kid, saa længe de er smaa.

— Børnene inde i Byen har ikke den Glæde som Børnene paa Landet, men der findes dog altid en Mark med Mads Gedebuk, som du kan stanges lidt med. Den, der i sin Barndom har elsket Dyrene og leget med dem, vil sikkert ved blive at være Dyreven, og naar han efter mange Aars For-

løb ser den Hest, han kælede for, da den var Føl, staa gammel og udslidt med et ti t Udtryk i sine sørgmodige Øjne, ja, saa ynkes han over dens Skæbne.

I varme Lande leger Børnene med Dyr, som du maaske slet ikke kender. Som du leger med Kattékilling, saaledes leger denne lille Pige med Tigerunger. Men den Leg gaar kun en Tid, for om et Par Aar er Tigrene saa store, at en af dem let kunne æde hende.

Den mest uhyggelige Legekammerat, jeg har set, er denne unge Boa Constrictor, som slynger sig om Halsen paa en 3-aars Dreng. Det er, som du ved, ingen Giftslange, men en Kvælerslange, og

den vil blive saa stor, at den kan knuse og sluge en Hjort, saa til den Tid skal Drengen nok holde sig fra den. Derom er der vist ingen Tvivl.

D. F. D. S.
REJSEBUREAU
 Billetter for Rejse med Skib og Tog overalt i Indland og Udland.
 Rejseplaner tilrettelægges. Hotelophold reserveres. Billige Ferierejser. Billetter til D. F. D. S.'s Indenrigs-Ruter.
 Alle Oplysninger meddeles i Bogtrykker Otto Gornitzka ALLINGE

Gør Deres Indkøb hos de Handlende, som averterer her i Bladet, derved støtter De os i vore Bestræbelser, for at faa det udsendt i videre Kredse